

Folketingets Kommunaludvalg

Sagsnr.
2013-10499

Doknr.
174646

Dato
03-12-2013

Folketingets Kommunaludvalg har d.26. november 2013 stillet følgende spørgsmål nr. 1 vedr. B 4 til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Jan E. Jørgensen (V).

Spørgsmålnr. 1:

”Vil ministeren belyse fordele og ulemper ved forslaget om at fjerne kravet om opkrævning af mindst 16 promille i grundskyld, og vil regeringen veje fordele og ulemper op imod hinanden?”

Svar:

Fordelen ved forslaget er for det første, at det giver kommunerne øget frihed til selv at bestemme, om de vil sænke grundskyldpromillen. Og at kommunerne herved får udvidet muligheden for – hvis de ønsker det - at kompensere grundejere for stigende skatter som følge af stigninger i grundværdierne.

For det andet påfører forslaget ikke staten et finansieringsproblem, idet finansieringsspørgsmålet så at sige skal løses af kommunen selv. Det er op til den lokale beslutningstagen at tage stilling til sådanne finansieringsproblemer.

Herudover kan det tilføjes, at forslaget på kort sigt ikke vil have stor praktisk betydning. Det er således i dag alene Gentofte Kommune, der har ramt minimumskravet på 16 promille. Næstlavest er grundskyldpromillen i Greve Kommune, hvor den er 17,69 i 2014. Den nuværende minimumsgrænse på 16 promille er derfor i praksis – med Gentofte som en enkelt undtagelse – ikke til hinder for, at kommunerne kan sætte grundskatten ned.

Ulempen ved forslaget er for det første, at der på længere sigt vil være en risiko for, at grundskylden får mindre betydning som kommunal indtægtskilde og tilsvarende, at den kommunale indkomstskat øges. Det vil være strukturpolitisk uheldigt i en tid, hvor det er vigtigt, at det først og fremmest er skatten på arbejde, der sænkes. Det var en bred kreds af Folketingets partier enige om i den seneste skattereform fra juni 2012.

For det andet giver det relativt brede bånd for den kommunale grundskyldpromille, som spænder fra 16 til 34, en form for mindretalsbeskyttelse i kommunerne. Det skal forstås sådan, at båndet så at sige beskytter grupper i kommunerne mod en skattemæssig fordelingspolitik, som afviger meget fra gennemsnitskommunen. Minimumskravet beskytter således borgere, som bor i etagebyggeri imod en fordelingspolitik som benytter sig af ingen eller en lav grundskat men modsvarende anvender en høj indkomstskatteprocent. Både ejere og lejere i etagebyggeri har typisk størst økonomisk fordel af en høj grundskyldpromille og lav udskrivningsprocent. Tilsvarende beskytter loftsgrensen, som dog opretholdes med forslaget, de grupper i kommunen som benytter fritliggende huse og sommerhuse, idet disse omvendt typisk har størst fordel af en lav grundskyldpromille og en højere udskrivningsprocent. Det kan være

uheldigt at ophæve mindretalsbeskyttelse af borgere i etagebyggeri ud fra et fordelingspolitisk synspunkt.

Det er regeringens opfattelse, at ulemperne ved forslaget samlet set er større end fordelene. Detnuværende brede bånd for den kommunale grundskyldspromille giver i praksis langt de fleste kommuner frihed til selv at fastsætte grundskyldspromillen. Samtidig er det fordelingspolitisk også mest retfærdigt, at mindretal - det være sig både borgere i etagebyggeri og borgere i fritliggende huse og sommerhuse -er beskyttet mod en skattestruktur, som ensidigt er til ugunst for disse grupper.

Samlet er vurderingen derfor, at det gældende bånd for grundskyldspromillen er et passende kompromis i forhold til hensynet til det kommunale selvstyre og beskyttelsen af mindretal.

Med venlig hilsen
Margrethe Vestager